

FORORD

Årene er gået. Livet begyndte i januar 1942 under krigen, der blev årsagen til min eksistens. Hvordan fandt jeg vej igennem livet, når det begyndte med fortrængning og fortæelser? Jeg må ransage mit sind og forsøge at sætte ord på mine tanker. Især de tanker, som aldrig er blevet udtalt.

Foran mig står et Kodak Compur fra 1930'erne. Den tids ypperste teknik. Min fars kamera. I lommeformat med udklappelig optik og med tilhørende selvudløser. Det kom tilbage fra østfronten i 1944. Det gjorde Wolfgang Otto Hermann Beese ikke. Mange fotos fik han taget under sin udstationering i København og senere i Rusland. Billeder, som levendegjorde min far for mig, der kun var i toårsalderen, da han blev meldt savnet.

Røde Kors-papirerne, som min mor modtog 30 år senere, fortæller om et tilbagetog fra Leningrad, det nuværende Sankt Petersborg, i 1943-44. Stedet var området nordøst for Estland. Nogle telegrafledninger var blevet kappet. En patrulje blev sendt ud for at reparere. Min far vendte ikke tilbage. Ingen af dem vendte tilbage. De blev meldt savnet – men aldrig senere fundet. De døde ting kom tilbage: få personlige ejendele, heriblandt kameraet og et jernkors.

På min væg hænger en kollage af fotos af min tyske familie taget i Tyskland og i Danmark. Nogle fotos fra Dyrehaven, min mor og far sammen. Far i uniform. Billeder af familien, som har været gemt væk i albums. Efter mange år er jeg kommet dertil, hvor jeg kan forlige mig med min oprindelse.

*Fortid er registrering og følelser.
Lad mig forsøge at genkalde begge.*

KØBENHAVN, 19. JANUAR 1942

Det var bitterligt koldt den dag, har Mor fortalt. På Rigshospitalet blev børn 'uden far' født. Men Far var der. Gik frysende rundt nede på gaden og ventede på liv. Var det mon af ham, jeg arvede min humoristiske sans?

Han var en blandt de tyske besættelsestropper i Danmark, indkvarteret på Sølvgade Kaserne. Min mor var tjenestepige hos overlæge Vibede på Østerbro. To nationaliteter havde mødt hinanden på tværs af det moralsk tilladelige. Kærligheden holdt. Jeg blev resultatet. På Rigshospitalet kunne kvinder føde, uden at man skulle kende faderens identitet.

Tyskland var i den succesfulde fase af krigen. Ingen kendte endnu dens udfald.

HANNOVER, 1943-44

Krigen tog en afgørende drejning. Min far blev sendt til østfronten. Her mødte den tyske offensiv uventet modstand. Min mor og jeg flyttede ned til Fars familie i Hannover. Mor og Far var blevet gift. Og således blev vi tyske statsborgere.

Mens vi boede i Hannover, blev jeg syg af mellemørebetændelse, så voldsomt, at jeg blev mejslet op bag venstre øre for at få betændelsen ud.

Gik der lidt hjerne til spilde ved samme lejlighed ...